

af Grund til denne Uttring. Det er en besynderlig Slutning, at man, fordi man nærer Tvivl med Hensyn til det Punkt, hvorefter der er Spørgsmaal, og som Regjeringen ikke mener, at det er rigtigt eller at der er Anledning til at bringe frem i Landstinget, udtyder dette som en Erkjendelse af, at man ikke turde komme frem dermed. Jeg er overbevist om, at der ikke er Skygge af Grund dertil, og det vilde ogsaa have viist sig, hvis man var gaaet anderledes frem paa Finantsloven. Der er imidlertid een Ting, som endnu maa siges angaaende denne Sag, og som navnlig maa gjøres gjældende fra min Side lige over for Mindretallet. Det er den, at naar Regjeringen ikke er gaaet videre, end Tilfældet er, er Grunden den, at der netop paa Finantsloven er taget saa Meget med, som man maatte sætte Pris paa blev optaget; det er med andre Ord, fordi der paa Finantsloven, hvad der fra flere Sider i Landstinget er blevet gjort gjældende og det paa ingen Maade ironisk, faaledes som jeg har set det ansøet, er blevet meget rundeligt bevilget, hvad der behøvedes. Dette er blevet sagt med fuldt Alvor, og jeg vil ikke modsig det. Jeg veed ikke, hvad Grunden har været dertil; men jeg tror, at der fra Flertallets Side — det er nu Flertallet, jeg vender mig til — naar man tager den alvorlige Situation, som den foreligger, er viist en Resignation, en Smødekommene eller hvilket Udtryk, jeg nu skal bruge, idet der ikke paa Finantsloven er optaget noget Spørgsmaal, som man vidste nødvendigt vilde fremkalde en Kamp, og at man i det Hele taget har været meget smødekommende med Hensyn til de forskjellige Forbringere, der have været opstillede paa Budgettet selv; ja der er endog viist Smødekommene med Hensyn til en stor Del Punkter, som senere ere komne frem, og med Hensyn til hvilke man ellers maa finde sig i en større Grad af Utilbøielighed. Det er virkelig den Situation, som har foreligget for Landstinget ved Finantslovens Indbringelse, og denne Situation maatte naturligvis medføre, at baade Regjeringen og Landstinget have troet ikke at burde føre saadanne Spørgsmaal frem paany, hvorefter der kan være Tvivl, og det endog stærk Tvivl tilstede ogsaa med Hensyn til Realiteten, hvad der har været med Hensyn til dem alle i det andet Thing. Jeg har blot endnu en Bemærkning tilbage lige over for den ærede Rigsdagsmand, som nu er kommen hen ved Siden af mig (Dinesen). Han udtalte udtrykkelig en høist mærkvaerdig Overvurdering af Udvalget og Undervurdering af Regjeringen. Jeg har ikke nogenstunde hørt dette træde saa stærkt frem, som da den ærede Rigsdagsmand sagde noget Saadant som, at de, der sade i Udvalget, maatte tage hele Arbejdet paa sig, fordi Regjeringen ikke vidste, hvad den vilde, eller noget Lignende. Jeg veed ikke, at der nogenstunde er fremkommet det Mindste, som kunde berettige

til at sige noget Saadant lige over for mig — jeg tør i den Henseende paakalde Alle, som have været i Finantsudvalget — og jeg veed heller ikke, at der har været Klaget derover lige over for de andre Minister. Der er ganske viist gjort Bemærkninger om, at der drages saa Meget ind under Finantsloven, som ikke i og for sig kan siges at høre ind derunder, eller om hvilket man — for at bruge det mildeste Ord — maa sige, at det er tvivlsomt, om det kan høre ind under Finantsloven. Naar man har sagt dette, tror jeg, man har ramt Sømmet paa Hovedet; men der kan jo være forskellige Meninger derom. Der er dem, som mene og maasse med Rette, at det er uheldigt, at Finantsudvalget vil drage en saa stor udstrakt Myndighed til sig, idet de tro, at der deraf kan flyde uheldige Følger i forskellige Retninger. Andre mene derimod, at Folkethinget gennem dette sit vigtigste Udvalg netop skal skaffe sig og dette den rette Styrke og derfor skal gaa frem paa denne Vej; men jeg tror dog nok, at en lille Smule Billighed og billig Anerkjendelse lige over for Regjeringen vil kunne lede til en anden Opfattelse og andre Udtryk end dem, der kom fra den ærede Rigsdagsmand, hvad man end maatte mene om dette Spørgsmaal.

Jugerslev: Den ærede Finantsminister begyndte sit Foredrag med at sige, at han væsentlig vilde gjøre almindelige Bemærkninger, og det kan gjerne være, at netop det, at det var mere almindelige Bemærkninger, foranledige, at det blev lidt vanskelige at følge dem, faaledes at man kunde give dem Anvendelse paa de nu foreliggende Forhold, og det foranledigede mig til den Gang at begjære Ordet for at fremkomme med nogle enkelte Bemærkninger i den Anledning. Imidlertid er der talt saa Meget senere, og der er netop sagt en Del ogsaa i den Retning, jeg havde tænkt, saa jeg haaber væsentlig at kunne begrænde mig. Der var en Modsigning i den ærede Finantsministers Foredrag, som gjorde, at jeg ikke ret kunde komme paa det Rene med hans Opfattelse af Situationen, som jeg formoder ogsaa er Regjeringens Opfattelse, idet den ærede Finantsminister sagde, at hvad vi i mange Maaneder havde hjempeet om, var, om der skulde være et regjerende Folkething; men han kom saa, hvad jeg om Lidt skal komme til, til at omtale Forholdet mellem Folkethinget og Landstinget og den Stilling, Regjeringen skulde og maatte indtage der, og i det, han da sagde, er jeg ganske overordentlig uenig med ham, thi er der endnu en staaende Strid kan Regjeringen ikke paa noget Punkt være neutral. Med Hensyn til Spørgsmaalet om et regjerende Folkething kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg troede, det var et forladt Standpunkt; jeg taler ikke her om Reservationer og deslige, men jeg troede, at det var et forladt faktisk Standpunkt, troede, at vi ved den Finantslov,